

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 101

Číslo: 43

24. října 2021

Cena: 10 Kč

Kresba Miroslava Matouše

O cestách k samému Tvůrci

Dne 28. října by se dožil 100 let Miroslav Matouš. Čtenářům Českého zápasu jistě nemusíme připomínat, o koho jde. Jeho příspěvky se pravidelně objevovaly na stránkách časopisu i v dětské příloze Cesta. A tak tentokrát nebudeme připomínat jeho životní cestu, řadě čtenářů možná z letitého osobního styku známou důvěrněji než autorovy vzpomínky.

Vzácnou osobnost duchovního, básníka, spisovatele a překladatele Miroslava Matouše může přiblížit i jeho dílo. Čítá desítky titulů a jejich podrobné zhodnocení by nejspíš vydalo na habilitační práci.

Vzpomenu tedy jen na některá setkání s bratrem Matoušem a na některá z jeho děl.

Byl to právě Miroslav, kdo nám ve vyprávěních přibližoval svého přítele – kazatele, pedagoga a sociálního pracovníka Přemysla Pittra. A nejen v nich; příspěvky o Pittrovi se pravidelně objevovaly v ČZ. Miroslav uspořádal řadu přednášek a je autorem knih „Přemysl Pitter a vyšší reže“ a „Zvláštní člověk Přemysl Pitter“. Osobní Miroslavovo svědectví mělo, jak to už při osobním styku – nezastupitelném jakýmkoliv médiem – bývá, ještě další, neopakovatelnou dimenzi. Jakoby nám dosud patřičně nedoceňovanou Pittrovu osobnost živě zpřítomňovalo.

V Miroslavových vzpomínkách oživaly i tváře české kultury, které i ti starší z nás znají už jen z nekvalitních reprodukcí v čítankách. Miroslav byl jedním z mála, které přijal „slezský kaktus“ Petr Bezruč, přátelil se s J. B. Foerstem, Růženu Naskovou, Františkem Hrubínem, Jarmilou Glazarovou, Leontinou Mašínovou, Pavlem Eisnerem a dalšími. „Vaše verše zvoní,“ vyjádřil se o básních Miroslava Matouše další klasik Fráňa Šrámek. Posuďte sami:

Leden

Země spí a nebe dřímá tiše

před očima máma,

bdělí ptáci, snící strom:

sněžný mír je v světě tom.

(M. M.: Nebe a země, Dvanáct měsíčních básní

na kresby Vladimíra Soukupa)

Vzpomínám na příhodu, kdy Miroslav seděl na lavičce v parku, přilétaly k němu sýkorky a usedaly na něj. Jako kdyby tvorstvo opětovalo láskyplnou sounáležitost, kterou bratr Matouš vycítil s ním a ve svých básních tak často vyjadřoval. A tak nenásilně svou uměleckou tvorbou zjemňoval čtenářovo vnímání a nejspíš i poukazoval na přírodu a umění jako na jedny z cest k samému Tvůrci.

K čemu je země, ne-li zjevení lásky,

co jiného je vesmír než výraz, přetlak té moci?

Zpěvem hláskují, letem na nebe píší

ptáci nejsladší názvy,

květiny mění pláň v slabikář vzácného citu.

Své zítřky vzývá zavřený kalich,

naděje lidství nerozvitého.

(M. M.: Odkud vyvěrá zřídlo)

Bratr Matouš často používal Pittrov termín „vyšší reže“. Nebylo divu: v jeho dlouhém životě se udála řada zvrátů a podivuhodných „náhod“, kdy

Pokračování na str. 2

Historie a současnost bakovského sboru

Z historie bakovské náboženské obce:

Náboženská obec v Bakově n. J. patří k nejstarším v republice. První bohoslužby v českém jazyce se sloužily již o Vánocích 1919 v kostele sv. Bartoloměje a nadšením z tohoto odvážného kroku se projevilo vstupem bezmála 1500 občanů Bakova do nově vzniklé církve. Prvních pár let se věřící scházeli v kostele sv. Barbory, ve škole, v létě na náměstí. Toto provizorium se členové rozhodli řešit zakoupením pozemku v Husově ulici a následnou stavbou kostela. Jeho slavnostní otevření se konalo 25. října 1931 za přítomnosti patriarchy Gustava Procházky. Sbor Prokopa Velikého byl postaven podle návrhu zdejšího rodáka, architekta Josefa Studničného. Měl být původně rozsáhlejší a spojený s farou, ale pro nedostatek finančních prostředků k tomu již nedošlo...

Pár slov ze současnosti:

Faru náboženská obec zakoupila později, a protože tu v současnosti nebydlí duchovní, našli jsme pro ni jiné využití. Už třetí rok u nás působí Komunitní centrum Spokojený svět, které bakovským občanům nabízí využití napříč zájmy i věkovými skupinami. Probíhají tu

přednášky, tvořivé dílny, cvičení, letní příměstské tábory, komorní koncerty, dětská loutková představení a dvakrát měsíčně také „Posezení nad Bibli u kávy a čaje“, jak jsme biblické hodiny pro širokou veřejnost nazvali.

Sbor Prokopa Velikého využíváme celoročně k bohoslužbám. Dříve jsme se na zimu „stěhovali“ na faru, ale díky velkorysému daru se nám podařilo zajistit vytápění elektrickými infrazářiči. Sbor tedy ožívá každou neděli nehlédě na roční období. Ba co víc. Topení využíváme při koncertech v chladných měsících nebo při vernisážích výstav. Už mnoho let spolupracujeme s místní základní uměleckou školou a zahájení výstavy, která je poté přístupná každý víkend, je příležitostí pozvat do sboru rodiče, přátele a prarodiče malých umělců.

V posledních letech jsme, co se týká vybavení, například vyměnili střešní krytinu, provedli odvlhčení a z velké části opravili fasádu. Ale stále je co dohánět. Třeba dokončit „nový kabát“, který si sbor jistě zaslouží.

Kateřina Havelková, farářka v Bakově, Českém Dubu, Mnichově Hradišti a Mimoně

Po přečtení článku jsme v redakci získali dobrý pocit, že ve sboru i na faře v Bakově to opravdu žije! Zeptali jsme se tedy: Jaké jsou plány pro nejbližší budoucnost a na co byste naše čtenáře ráda pozvala?

Plánů máme spoustu a uvidíme, co se podaří. Pokud děti z výtvarného oboru ZUŠ stihnou namalovat 50 obrazů do rámu, které jsme pro ně před lety vyrobili, uspořádáme do konce roku letošní druhou vernisáž. Těšíme se také na jejich originální betlem z přírodnin, který zdobí náš sbor a udělá radost všem, kdo přijdou na adventní koncert. Moc rádi na něj zveme pěvecké soubory z Kněžmostu či Mladé Boleslavi. Za spoustu let, kdy koncert pořádáme, se stal tradicí a bakováci si jej nenechají ujít. Do konce roku máme domluvena ještě nějaká představení pro děti na faře a už dnes se těšíme na každoroční setkání s bratrem biskupem Pavlem. Koná se v adventním čase, voní cukrovím, dobrou náladou, koledami, povídaním kolem velkého dlouhého stolu a především radostí i vděkem, že Pán Bůh dal a můžeme být spolu.

Sbor Mistra Jakoubka ze Stříbra oslaví 85. výročí

Sbor Mistra Jakoubka ze Stříbra v Příbrami na Březových Horách oslaví v neděli 24. října 2021 své 85. výročí slavnostní bohoslužbou pod vedením br. patriarchy Tomáše Butty.

Kostel vznikl díky úsilí jeho prvního faráře prof. Františka Kalouse i mnoha členů církve, kteří na stavbě pracovali, a mnoha příznivců, zvláště místních horníků, kteří stavbu též finančně podporovali. Faráři Jiří Vítek a Mgr. František Božovský pokračovali v tomto odkazu. Sbor byl slavnostně otevřen 25. října 1936 za účasti mnoha významných osobností města a duchovních v čele s patriarchou Dr. G. A. Procházkou jen za pět a půl měsíce od položení základních kamenů (z březohorského dolu Vojtěch – 1000 m, které tento důl dosáhl jako 1. na světě, z Kozího Hrádku u Tábora a ze Stříbra). Byl postaven v moderním funkcionalistickém stylu podle plánu architekta S. Vachaty a Františka Bílka. Jeho 30 m vysoká věž s rozhlednou zakončená dvouramenným křížem nabízí krásný pohled na město a široké okolí. Dosud je to jediná rozhledna ve městě Příbram, kterou navštěvují mnozí zvláště při každoročních Prokopských slavnostech, Noci kostelů i při dalších slavnostech a akcích naší náboženské obce.

V době stavby sboru, v červenci 1936, byly ulity tři zvony: T. G. Masaryk, Jan Hus a Karel Farský. Slavnost prvního zvonění byla pod záštitou Jednoty čsl. obce legionářské pro Březové Hory v den připomínající mobilizaci v r. 1914 koncipována jako tryzna na památku zemřelých v 1. sv. válce. Proto v mnohačetném průvodu nechyběli legionáři, kteří zvony i rozezvučili. Jako mnohým našim sborům byly dva větší zvony zrekvírovány během 2. sv. války. Poslední nejmenší zvon čeká nyní oprava, podobně jako průběžně opravujeme celý sbor díky obětavosti členů naší náboženské obce, pražské diecéze a pře-

devším díky grantům města Příbram, jemuž patří za jeho stálou podporu velké díky.

Rovněž interiér sboru nese pečeť doby svého vzniku. Vstup vede mramorovým kolumbáři, jež prosvětluje barevná okna s nápisy: „Pokoj Vám“ a „Pravda vítězí“. Autorem je akademický sochař, příbramský rodák V. Šára. Jeho dílem jsou i sousoší s názvem Práce (horník a legionář), Láska (student a studentka z díla Jiráskova)

Pokračování na str. 3

Co je církev?

Když jsem se v 17 letech stala křesťankou a našla svůj duchovní domov v Církvi československé husitské, bylo pro mě naprostou samozřejmostí přijít v neděli do kostela. Ani mi nevadilo, že v tom společenství jsem jediná svého věku a těch zbylých pět lidí je 60+. Cítila jsem se v tom společenství dobře.

Pro spoustu lidí je církevní společenství přežitkem. Církev vnímají jako dávno překonanou instituci, která se zuby nehty drží zastaralých, pro běžného člověka nesrozumitelných pouček a obřadů. A pak tu ještě svou roli hrají historická fakta: křížové výpravy, upalování lidí jiného názoru, potírání homosexuality, úplatkářství, odpustky, exorcismus...

Je smutné, když se církevní instituce takovým způsobem vzdaluje od smyslu křesťanství. Mnoho církevních učenců docházelo a dochází k názoru, že největší překážkou na cestě víry je instituce církve.

Pro mě však stále je církevní společenství především místem, kde můžeme jeden druhému naslouchat a vzájemně se podporovat. A to je v určitých chvílích mnohem důležitější, než všechny předepsané obřady a církevní poučky.

Jak stojí v Bibli: „Milujte se navzájem bratrskou láskou, v úctě dávejte přednost jeden druhému. Z naděje se radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbách vytrvalí. Sdílejte se s druhými v jejich nouzi. Svolávejte dobro na ty, kteří vás pronásledují, dobro a ne zlo. Radujte se s radujícími, plačte s plačícími. Mějte porozumění jeden pro druhého.“

Pro někoho to zní jako nedosažitelný ideál. Pro mě a myslím, že i pro ty, kteří dnes přišli na bohoslužbu, je to žitá skutečnost. Bohu díky. Ať nás Pán opatruje a nepřestává nás překvapovat.

Lenka Selčanová, zdroj: facebook

MONODISTICHA

Daniel Czepko

Zřím věčnost skrze čas a v smrti vidím žití
a ve tmě zář; a Bůh, ten v člověku mi svítí.

Svou vůli netrap se a dát ji Bohu spěš;
Když budeš chtít co Bůh,
On dá ti to, co chceš.

Když v putování tvém tě potká cosi zlého,
tu k Bohu uchyl se, vše přijmi z ruky jeho.

Přeložil Miroslav Matouš

Z kazatelského plánu

22. neděle po svatém Duchu

Chválu vzdějte Hospodinu a vzývejte jeho jméno, uvádějte národům ve známost jeho skutky.

(Žalm 105,1)

První čtení: Izajáš 53,4-12

Tužby pro dobu po Duchu svatém (VI):

2. Abychom pro svou pozemskou vlast hojně duchovní dary vyprošovali, modleme se k Hospodinu.

3. Abychom bloudících a hledajících se ujímali a k pravdě je přiváděli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, jako věčné světlo záříš v našich srdcích. Jsi věčná moudrost a zaháníš temnotu naší nevědomosti. Jsi věčný soucit a stále se nad námi smilováváš. Pomoz nám obrátit se k tobě, abychom hledali tvou tvář a rozjímali o tvé dobrotě! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Židům 7,23-28

Evangelium: Marek 10,46-52

Verše k obětování: Žalm 13,6

Verš k požehnání: 2. Timoteovi 1,10

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, průvodce na naší cestě! Stejně jako lid Izraele i nás živiš dobrými věcmi. Děkujeme ti za to. Když jsi nás nasýtil u svého stolu, dej, abychom tě následovali po všechny dny našeho života! Prosíme o to ve jméno Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 11, 43, 80, 85, 101, 166, 170, 338, 339

O cestách...

Pokračování ze str. 1

věci nepříjemné a nešťastné ukázaly i svůj líc. Mezi jednu z nich Miroslav řadil i svůj pobyt v plicním sanatoriu na Pleši, kde měl čas a klid ke svému „opus magnum“. Úryvek z něj četl při jedné ze svých návštěv v Česku papež Jan Pavel II. Šlo o překlad z němčiny, kongeniální kompletní přebásnění Cherubského poutníka od Johannese Schefflera, Angela Silesia.

*Co zbádals o Bohu, v tom příliš pravdy není;
jak chceš ho poznávat, rci, ne-li ze stvoření?*

*Ó hledte pochopit, vy smrtelníci bédní,
že barvy světa jsou tak pomíjivé, všední,
a stvoření že jest jen cestou krásy té,
již v Bohu, původci vši krásy, najdete.*

(Angelus Silesius: Cherubský poutník,
přebásnil M. M.)

V básnické tvorbě bratra Matouše se střídá řada forem: od jednoduchých rýmovaných básní přes neběžný alexandrin a haiku až po volný verš. Kromě těchto vyžadovalo opravdové mistrovství přebásnění děl z němčiny. Předpokládalo výtečnou znalost mateřského i zdrojového jazyka (středověká němčina Johannese Eckharta v díle Granum sinapis a barokní němčina ve zmiňovaném díle Johannese Schefflera) a ještě něco navíc – schopnost vcítit se do samotného smyslu sdělení. U duchovních básní to jistě platí dvojnásob. Zejména v díle Johanne Schefflera se odráží i vrchol-

né umění básníka i Miroslava coby básníka-překladaatele v syntéze vyjádřit několika slovy podstatu věci.

V nejedné domácnosti bychom dodnes našli staré knížky pro nejmenší „Moje zvířátka“ a „V naší zahrádce“ s ranými verši bratra Matouše. Přinášely radost a kultivaci více generacím. „Jak snadno bohatý může být člověk, když si všímá „jednoduchých“ a „běžných“ věcí v přírodě,“ dostalo se mi moudrého ponaučení od bratra Matouše. A jak praktické může být, když se svět starého nebo nemocného člověka zúží na pohled z okna nebo z lavičky v parku. Právě během posezení na zahradě v pokročilém věku vznikly i následující verše. Jakoby se jimi uzavíral pomyslný kruh života.

*Vidím, když si motýl na květ sedá,
že má křídla sametově hnědá,
na nich očka - ta se hledět zdají.
V tom se jméno motýlkovo tají.*

(babočka)

(M. M.: Hádanky ze zahrádky,

vydal veřejně prospěšný spolek Anaon, září 2020)

Ještě letos, v posledním, 99. roce svého pozemského putování pracoval bratr Matouš i na přebásnění a přípravě vydání „Monodistich“ Daniela Czepka z němčiny:

*Klid uvnitř ohně jest, žár plane, plamen svítí,
blah, kdo to trojí zná i ve svém vlastním bytí.*

Nedá se toto říci i o životě a dílu bratra Matouše?
Děkujeme. **Václav Drašnar**

Nad Písmem

Přičiň se a Bůh ti pomůže

Marek 10,46-52

Život slepého žebráka nemá žádnou perspektivu. Nemá tu svoje vlastní jméno, ten syn Timaiův. Nemá žádnou jinou šanci, než snad přežít z almužny další den, podobně jako Izraelité na poušti z jednodenní many nebeské. Nemá budoucnost ten, co ho přivedli a posadili do prachu u cesty za bránou toho divného prokletého města Jericha. Kdo tuhle bezvýhodnost může změnit?

Nemá budoucnost pogramotný zlodějíček na pervitinu někde v Mostu (nebo v naší Husovce), z fabriky vyhozený, před sebou dva soudy, veřejné práce a šest exekucí. Nemá budoucnost invalidní matka samoživitelka a její děti, které otec léta neviděl a kterým sociálka platí ubytovnu a charita jídlo. A mnozí další. Kdo tuhle bezvýhodnost může změnit?

Tomu prvnímu v Jerichu změnilo život setkání s Ježíšem. Ale musel na ně být už připraven, mít jisté předpoklady.

Za prvé – víru. Víru člověka, který nemůže vidět ani sám ke Spasiteli přijít, ale slyší vyprávění a dobrá svědectví a podivuhodně uvěří. Má to od druhých, a přece nazývá Ježíše Synem Davidovým, tedy očekávaným Mesiášem. Kde se vzalo, co jiným, i apoštolům, se nedostávalo?

Za druhé – pokoru. Smiluj se nade mnou bídým a hříšným. Jinak ani před Boha přijít nemůžeme. Nemám, Pane, žádné zásluhy (40 let v církvi!), žádné právo, nárok na tvou odměnu nebo zvláštní pozornost. Já do stejného nebe jako princezna Dišperanda?, volá pohoršeně otec Školastik ve známé pohádce... Ne ne, je to jenom tvá milost, kterou každý den potřebuji.

Za třetí – modlitbu neodbytnou. Znovu a znovu křičí a volá, nedá se umlčet, nedá se odbýt nepřejícím okolím ani malou nadějí, že ho uslyší. A přece. (Je to nehorázné spoléhání na Boží pomoc, říkával jeden starý kněz, provozovatel křesťanské školy a internátu).

Rabbuni, ať vidím! (viz poznámka k v. 51) – Mistře náš – stejně volá a vyznává Marie z Magdaly mezi hroby, když pozná Vzkříšeného (J 20). A již konečně věřící Tomáš slyší: Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.

Mistr uzdravil slepce, změnil jeho bezvýhodnost, jeho úděl. Hospodin s námi učinil veliké věci (čti Žalm 126).

Moje věřící teta říkala přísloví: člověče, přičiň se a Bůh ti pomůže.

Ano, Pán nám pomáhá a provádí nás těžkými situacemi. Někdy vyslyší naše volání. Ale vždycky nám připravuje možnost, abychom to zvládli. Vždycky posiluje naše nitro (srdce?), aby bylo schopné nést kříž. Když uděláš všechno, cos mohl, pak v důvěře spolehni na jeho vůli.

A proto zdá se mi, že se dějí, víc než před našima očima, větší zázraky někde za zrak, skrytě. To největší koná Pán v lidském srdci, kde se víra rodí. A protože kolem pořádně nic nevidíme, stále jsme duchovní slepouni. Propadli jsme pocitu, že už se svou partou odešel dál a neslyší. Nebo že má důležitější věci. Nebo že pro něj nic neznamenejeme.

Tak to běžme před tu bránu jeriškou znovu zkusit. Howgh. **F. T.**

**Uzdravuj mne, Pane, abych viděl zázraky světa.
Ty zjevné, které ani nevnímám
a zvykl jsem si je přijímat samozřejmě.
I ty skryté, pro které nemám ještě připravené vidění.
Přesto věřím, že je v lidech konáš, vždyť jsem je zažil,
ale trochu zapomněl. Uzdravuj svou církev,
aby tvé dílo dobře dosvědčovala všem,
kdo tě nějakým způsobem hledají a volají. Amen**

Z našich setkání

Poděkování za úrodu a novou křtitelnicí

První říjnovou neděli jsme v Husově sboru v Řevnicích uvítali bratra patriarchy Tomáše Buttu a společně poděkovali za úrodu a novou křtitelnicí, na jejíž výrobě se podílel bratr Karel Bláha. „Bože, děkujeme ti za tuto křtitelnicí, která byla vytvořena z kmene stromu. Tím nám připomíná, že jsme svátostí křtu naroubováni na Kristův kmen a do tohoto kmene – církve sester a bratří – ať vrůstáme živou vírou.“ **rst**

Setkání táborových pamětníků

Rád čtu v Českém zápase svědectví o táborech pro děti, které i letos v létě naše sbory nebo vikariáty pořádaly. O tom, že tahle služba církve nese i po letech své ovoce, může svědčit také již několikáté setkání táborových pamětníků, které se letos konalo o prvním říjnovém víkendů v jižních Čechách. Sestra Hana Bubleová nás pozvala do Českých Budějovic, kde jsme střechu nad hlavou našli v Husově domě ve Čtyřech Dvorech. I když nám zdejší bratr farář Karel Filip nabízel i pohodlnější ubytování u sebe na Vyhliďkách, rozhodli jsme se pro spacáky a karimatky, které jsme rozložili ve zdejší modlitebně, abychom mohli být co nejvíce spolu. Během pátečního večera se nás do Budějovic sjelo z různých koutů Čech i Slovenska celkem deset a sestra Hana pro nás připravila bohatý program, který zahrnoval návštěvu unikátní křížové cesty o 25 zastaveních v Římově (jako děti jsme ji před půlstoletím na táboře procházely pod vedením bratra Josefa Špaka), dále koncert spirituálů v podání X-tetu a bohoslužbu díkůvzdání slouženou v Kapli betlémské v nedaleké Besednici bratrem patriarchou Tomášem Buttou. V podzimní přírodě za krásného počasí při osobních rozhovorech i v širším společenství jsme tak prožili nádhernou sobotu.

V neděli dopoledne jsme se pak zúčastnili bohoslužby ve Čtyřech Dvorech, při které jsme za doprovodu varhan Pánu Bohu k chvále i sobě pro radost zazpívali všechny písně Petra Ebena z našeho zpěvníku a přidali k nim i jeden spirituál s kytarou. S vděčností jsme si také připomněli naše již zesnulé táborové vedoucí: Josefa Špaka, Zdeňka Svobodu, Radka Hobzu a Zdenku Schubertovou. Věřme, že patří k oblaku věrných svědků, který nás stále doprovází. Následovalo ještě posezení účastníků bohoslužby na sborové zahradě a pro ty, kteří nemuseli pospíchat do dalekých domovů, také procházka historickou částí Českých Budějovic. Buď Pánu Bohu díky za krásný čas společného sdílení a našim budějovickým hostitelům za milé přijetí!

Za všechny účastníky setkání

Štěpán Klásek

Na snímku Josefa Švehly jsou účastníci setkání u sochy Krista modlíciho se v Getsemanské zahradě.

Z deníku farářky rebelky

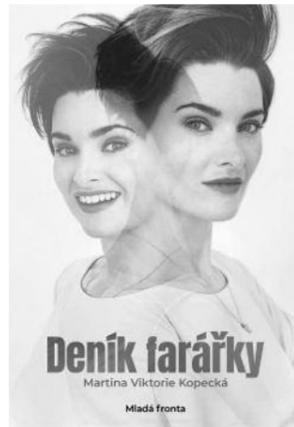
Myslím, že v naší církvi, a především mezi její mladší generací, stěží najdeme ty, kteří neznají sestru Martinu Viktorii Kopeckou, farářku z náboženské obce Praha-Staré Město a také Strašnic, aktivní v oblasti ekumeny, kde v ní má naše církev znamenitého zástupce, a v neposlední řadě také velmi aktivní, pokud jde o platformu sociálních sítí: už několik let totiž existuje její blog. A díky novým okolnostem – jmenovitě účasti ve sledované soutěži StarDance přenášené Českou televizí a knize, kterou právě vydala, se o Martině dovídá i velká část veřejnosti mimo církve. O tom všem i mnohém dalším byla řeč poslední zářijový den na představení knihy v pražské Knihovně Václava Havla, při rozhovoru s ředitelem knihovny panem Michaelem Žantovským.

„Porušujete navyké představy, a to docela s gustem... nejenom o tom, jak má kněz vypadat, čím se má zabývat, jaké prostředky má volit při komunikaci s druhými,“ vytušil na základě přečtení zmíněné publikace pan Žantovský, čímž Martinu zařadil tak trochu mezi rebely. Jak to vidí ona? Připustila, že narušuje běžné povědomí o ženě – duchovní, že boří zaběhlé stereotypy a pevné zdi. Protože je prostě sama sebou. Co se týče vizáže, prozradila zcela upřímně, že je jí blízká elegancie s nádechem panku a je to patrné i z obalu knihy. Je ženou, která nerezignovala na svou ženskost. Ženou, již tanec – o němž se samozřejmě hovořilo – přispěl, doslova dodal arzenál k dalšímu vyjádření toho, čím je, k vyjádření štěstí i toho, co prožívá... Tanec se tak stal výzvou, symbolem balancování, hledání rovnováhy v životě, hledání mezi dvěma póly: „...když se člověk naučí tančit, rovnováha s tím přijde. V životě všechno spěje k rovnováze, nakonec i v těle člověka i v přírodě...“ A tak je dobře „hledat tu rovnováhu, užívat si proces, že to s sebou nese výkvy, že je tu pořád nějaké memento, že je tu pořád vědomí toho, že Bůh může přijít teď a tady a budeme se zodpovídat z toho, co máme v hlavě, co máme v srdci; to je to napětí, to napnuté lano, na kterém člověk vždycky kráčí... Když se natočíme mobilem, vždycky mě potěší, když si dokážu udržet hlavu nahoru, dívat se nahoru a přesto do hloubky. To je pro mě to spojení, které naplňuje, to vlnobití mezi nebem a zemí...“

Autorka překvapila v každém případě také upřímností, s jakou mluvila o tom, jak dospěla k víře, jak začalo její studium teologie. Neskrývala, že od teologické fakulty původně pragmaticky očekávala dodejme, tak jako řada jiných studentů – magisterský titul, že počátky zahrnovaly spíše předstírání toho, že církev je jejím druhým

domovem. Teprve později přišlo prozření, křest, posléze i vědomí vnitřní vokace následované kněžským svěcením.

Taková upřímnost se cení, stejně jako autorky pokora, vděčnost a vědomí toho, že aby se dnes sama mohla stát kněžem, „někdo jí prošlapal cestu“ – míněno první ženy farářky, vysvěcené před více než sedmdesáti lety. „Já jsem o kněžství nemusela bojovat. Uvědomila jsem si to až teprve ve Vatikánu, kde byly řádové sestry, teoložky a podobně, které žádaly o to, aby římskokatolická církev umožnila službu ženám ve větším rozsahu...“

„Velmi sympaticky pak působila určitá konzervativnost, pokud jde o vnímání Farského liturgie, a zároveň otevřenost k modernímu světu a k ostatním denominacím včetně jiných náboženství. V tomto ohledu, jak prozradila, na ni zapůsobila třeba návštěva univerzity al-Azhar, kde jako prezidentka mládeže Světové rady církvi moderovala setkání mladých komisařů, kteří dávali imámovi otázky: „Světová rada církvi najednou pochopila, že mladý člověk může hrát roli v ekumenickém hnutí a to důležitou, protože bezelstně otvírá dveře, které měly být navěky, nebo možná ještě pár

let, zavřené. My jsme do těch dveří strčili nohu a byli jsme tam rádi s těmi muslimy a ten mezináboženský dialog se daří v rámci monoteistických náboženství... jsem za to nesmírně ráda.“

S otevřeností a bez předsudků přistupuje také ke svým kolegům v katolické církvi – přičemž návštěva ve Vatikánu, kde se setkala i s papežem Františkem, jen utvrdila tento veskrze vstřícný postoj: „Když se člověk sejde s papežem na obědě a vidí, s jakou chutí sní citronový dort, a že se nebojí člověka obejmout okolo ramen, nemůže cítit averzi, alespoň já jsem nikdy žádnou takovou emoci necítila... snad to je i přispění mých katolických přátel...“ „Pro mě je sepeť ekumeny tak důležitý životní prostor, že si nechci hrát jinak, než že v tom, že pravidla budou stranit všem a budeme se radovat z toho, že každá církev je jiná...“

Mezikonfesní otevřenost se mimochodem odrazila i ve výběru těch, kdo se podíleli na vzniku „Deníku farářky“ a konečniců i těch, kdo byli přizváni k uvedení knihy „v život“, včetně známých Pastoral Brothers z Českobratrské církve evangelické.

Co dodat? Držíme palce při každém kroku, ať už v soutěži nebo ve službě bližním, kterou autorka rozšířila i o krizovou intervenci a psychoterapii, přičemž obojí se snaží citlivě skloubit...
Díky za inspirující otevřenost a odvahu

Klára Břeňová

Sbor Mistra Jakoubka ze Stříbra...

Dokončení ze str. 1

a Svoboda (českoslovenští prezidentí T. G. Masaryk a E. Beneš). Jak říkával 50 let zde sloužící farář Fr. Božovský, tato sousoší a vitráže zde přežily jak 2. sv. válku, tak období komunistické, a byť mu farníci říkali, aby je raději schoval, projevil odvahu, když tak neučinil. Masaryk je rovněž vyobrazen na reliéfu Radost z osvobození v r. 1918 od sochaře V. Antoše, na protilehlém reliéfu je zobrazen Pláč po Bílé hoře s J. Á. Komenským a exulanty. Níže je uveden Komenského citát: „Věřím Bohu, že po přejití vichřic hněvu vlada věcí tvých se k tobě navrátí“.

Nad reliéfy jsou sousoší od Václava Šary vyjadřující přijímání podobojí podávané Jakoubkem ze Stříbra a na druhé straně současníkům prvním farářem Fr. Kalousem. Mezi oběma reliéfy a sousošími je umístěno kněžiště, v jehož centru dominuje světelný dvouramenný kříž. Rozsvěcíme ho na každé bohoslužby a slavnosti. Na bohoslužebném stole je umístěn svícen – k modlitbě sepnuté ruce nad horou Říp, jehož autorem je akademický sochař Jan Znoj.

Ve sboru se konají nedělní bohoslužby a další bohoslužby ve svátky, křty, svatby a pohřby a další svátosti i slavnosti a náboženské akce. Mezi nimi nechybí koncerty – na půdě náboženské obce již 21 let působí pod vedením

duchovní Hany Tonzarové Komorní sbor Mistra Jakoubka ze Stříbra, který zde pravidelně vystupuje a v Příbrami také pořádá díky finanční podpoře města Příbram již 18 let Festival pěveckých sborů Příbram. Natočil zde také již své 4. CD, které vyjde před letošními Vánocemi. Sbor vystoupí též při oslavě k 85. výročí. Těšíme se, že se náš sbor opět rozezní hlasy zpěváků snad při letošních adventních a vánočních koncertech. Pořádáme zde také výstavy a příležitostně též přednášky. Na farním úřadě se jednou měsíčně schází děti pod vedením manželů Jindrových a sestry Ivy Šípové. Pod vedením farářky Jany Skořepové a sestry Ireny Muzikářové se zde schází také seniorky k workshopům – v době covidu kupř. pekly cukroví do nemocnice, pletou do kojeneckých ústavů či vyrábějí jiné rukodělné výrobky. Primárně fara slouží k mnoha pastoračním rozhovorům, na nichž se vedle farářky Jany Skořepové podílí též kazatelka Štěpánka Sedlecká.

Kostel Mistra Jakoubka ze Stříbra CČSH v Příbrami na Březových Horách je otevřen všem, kteří do něho přicházejí a budou přicházet s dobrým úmyslem, aby tak odcházeli obdarováni vírou, nadějí a láskou těch, kteří stáli u jeho vzniku, i těch, kteří se podílejí na jeho životě dnes.

**Jana Skořepová
a Hana Tonzarová**

Zprávy

Náboženské obce Přelouč a Pardubice zvou všechny členy církve na společnou celocírkevní konferenci s tématem

Klerikalismus 6. listopadu v Pardubicích

Proč podobná akce: Pro zakladatele církve byl klerikalismus nebezpečím pro skutečný duchovní život církve a pro její rozvoj. Doktor Farský a další jeho současníci chápali klerikalismus nejenom jako symptom stavu římskokatolické církve, ale jako nebezpečí pro nově vzniklou církev, která se měla stát skutečným duchovním domovem pro všechny lidi bez rozdílu. Protože ve šlépějích modernistického myšlení musíme přijímat sebereflexi církve, je nutné si otázku klerikalismu položit i dnes.

Dopolední blok. Jednotlivé přednášky:

Systematická teologie

Doc. Jiří Vogel - **Otázka klerikalismu v ČČSH**

Příspěvek reflektuje změnu v ČČSH, kdy laická církev se klerikalizovala v důsledku komunistického nátlaku. Problémem pro sebereflexi církve je, zda tento stav je vyhovující.

Historická reflexe chápání klerikalismu v tradici ČČSH

ThDr. Martin Chadima Th.D. - **Zápasy o ducha církve**

Střetávání mezi presbyterním a episkopálním pojetím církve československé

Pohled na praktický život v církvi

Mgr. Lukáš Bujna - **Problém skrytého klerikalismu**

Církevní struktura jako selhávající systém zajištění potřeb duchovních.

Pohled z hlediska sociologie náboženství

ThDr. Jan Rokyta, PhD. - **Klerikalismus v institucionální struktuře církve v sociologickém pohledu**

Příspěvek pojednává z praktické stránky o projevech klerikalismu v institucionální struktuře církve a v rozhodovacích procesech.

Odpolední blok. Práce v diskusních skupinách

Prosíme zájemce o přihlášení na email
rokyta.jan@centrum.cz
čtrnáct dní předem

Bližší informace u pořadatele

Vzpomínková akce k uctění památky Jana Žižky v Táboře

V neděli dne 10. října 2021 se od 15 hodin na Žižkově náměstí v Táboře uskutečnila slavnostní vzpomínková akce k uctění památky 597. výročí úmrtí Jana Žižky z Trocnova. Akci pořádalo město Tábor, Husitské muzeum v Táboře a Společnost pro zachování husitských památek. Za zvuku bubnů byly položeny kytice k pomníku Jana Žižky. S promluvou o Janu Žižkovi vystoupil historik Husitského muzea v Táboře Zdeněk Vybíral, zamyšlení a modlitbu přednesl Dalibor Matoška, duchovní ČČSH. Atmosféru doplnil dobový program v podání Šermířského spolku Tábor a reprodukováná hudba, včetně Husitského chorálu. Akce se zúčastnili zástupci kraje, europoslankyně R. Maxová, senátor J. Větrovský, starosta města Tábor Š. Pavlík, ředitel Husitského muzea J. Smrčka a další hosté. Průvodní slovo pronesla J. Lorencová, vedoucí odboru kultury města Tábor. Celou akci zakončil symbolický výstřel z dobové palné zbraně. Martin Matoška. Fotografie z akce naleznete na webových stránkách církve.

Studijní den ERC

Ve čtvrtek 21. října 2021 se konal online studijní den na téma Církev ve světě médií a média v církevním světě, který byl připraven ERC ve spolupráci s ČBK. Mezi řečníky byla Tereza Zavadilová s tématem Jak může církev získávat důvěru, Alexandra Alvarová promluvila o dezinformacích a jak se jim bránit a Jiří Hofman, Monika Klimentová a Tomáš Samiec otevřeli téma Mediální aktivity církvi – principy, zásady a zkušenosti. Následoval čas vyhrazený diskuzi na témata Co jsme se naučili během koronakrizy a co z toho zachovat i po jejím skončení a jak komunikovat v rámci farností a sborů?

red

Nové sídlo bratislavské diecéze

Vážení čtenáři Českého zápasu, tímto Vám sdělujeme, že 3. 10. 2021 byly v 9 hodin prvé bohoslužby naší církve v novém objektu Jozefská 8, Bratislava. Konečně jsme se dočkali, že v hlavním městě Slovenské republiky máme nejen kanceláře, ale i bohoslužebné místo, novou modlitebnu. Tímto vás zveme nejenom do Bratislavy, ale také do našeho nového církevního střediska. Bohoslužby jsou pravidelně každou neděli na Jozefské 8 v Bratislavě v 9 hod. Biblická hodina je po celý rok každou středu v 16 hod. v téže místě. Církevní poradna je každý čtvrtek po dohodě s bratrem jáhnem, dr. L. Klenovským, Ph.D. Úřední hodiny jsou od pondělí do čtvrtka pravidelně od 8 do 15 hod.

Zveme vás, abychom i my se s Vámi podělili o pocit a modlitební zamyšlení na novém místě. Bůh nám požehnal a my z toho máme nejenom radost, ale i užitek.

Jan Hradil
biskup

Z ekumeny

DIALOG O BUDOUCNOSTI EVROPY

V termínu 20-22. září letošního roku se v Římě konala konference Evropské lidové strany ve spolupráci s Komisí biskupských konferencí Evropské unie (COMECE). Tematicky se zaměřila především na budoucnost Evropy, otázky zemědělství, migrace a pracovních míst. K dialogu o „křesťanských hodnotách a budoucnosti Evropy“ se připojil i předseda Konference Evropských církví (CEC) Rev. Christian Krieger.

„Spolu s Komisí biskupských konferencí Evropské unie jsme přesvědčeni, že naše obhajoba pospolitě, demokratické a pohostinné Evropy je o to silnější, oč je silnější společný křesťanský hlas, který promlouvá v duchu jednoty,“ řekl Rev. Krieger.

„My všichni zde sdílíme stejný cíl – prosazovat naše základní evropské a křesťansko-židovské hodnoty a utvářet lepší budoucnost Evropy. Tato konference by mohla být v nejlepším případě prvním krokem ke skutečnému posílení evropské demokracie, podpoře participace občanů a formování budoucnosti Evropy i EU v souladu s našimi společnými základními hodnotami. Měla by být místem, kde jsou naděje a sny, vize a obavy všech Evropanů vyslyšeny,“ dodal.

„Hlas církvi a dalších náboženských komunit je v tomto procesu třeba slyšet společně s evropskými občany a dalšími partnery, kteří reprezentují občanskou společnost v regionu.“

přeložila Kateřina Vítková
zdroj: www.ceceurope.org

Poslední rozloučení

V pátek 8. října 2021 se ve 12 hodin v Husově sboru v Praze-Vinohrady, Dykova 1 konalo poslední rozloučení se sestrou farářkou Věrou Spisarovou.

Sestra farářka ThMgr. Věra Spisarová, která působila v náboženských obcích ČČSH v Hlinsku, v Praze-Dejvicích a v Praze-Nuslích, byla odvolána z časnosti dne 24. května 2020 ve věku 88 let. red

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Uzdravení slepého Bartima

Vyřešte následující přesmyčky a ze vzniklých slov si do tajenky vypište písmenka daná číslem v závorce.

- stativaz (1)
- pásutz (2)
- rochije (5)
- brekáž (4)
- nípanmota (2)
- cedčiniu (5)
- lozatva (2)

(Řešení z minulého čísla: Syn člověka.)

Jana Krajčičířková

Jménem Církve československé husitské si vás dovolueme srdečně pozvat do Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové ve čtvrtek 28. října 2021 od 15 hodin na

SLAVNOSTNÍ BOHOSLUŽBY

k výročí vzniku samostatného Československa.
Zároveň přivítáme do života další část zvonohry – klaviaturu.

Slavnost za přítomnosti biskupů a duchovenského sboru, zvonářského mistra Petra R. Manouška, zvonohráče Radka Rejška, varhanice Jiřiny Dvořákové a Kateřiny Krylové, trumpetisty Radka Círmana a Martina Chadimy, který poslouží slovem.

KRÁLOVÉHRADSKÁ DIECÉZE
Církve československé husitské

Františka Pospíšilová, farářka
náboženské obce ČČSH v HK

Pavel Pechanec, královéhradecký biskup
Církve československé husitské

